

[Elsebeth Kock-Petersen]

hovedet kan flytte dem. For yderligere lovgivning herindefra tror vi fra Venstres side ikke så meget på på nuværende tidspunkt. Det er vel i virkeligheden også svært at pege på konkrete initiativer, som vi kan vedtage eller beslutte herinde. Det er vel først og fremmest et spørgsmål om at rette nogle appeller til arbejdsmarkedets parter og til syvende og sidst til de mænd og kvinder, som det også drejer sig om.

Den største forhindring for, at vi på længere sigt også får en reel ligeløn – det har flere andre ordførere også været inde på – er jo nok det kønsopdelte arbejdsmarked. Der er ikke nogen garanti for, at vi ikke også i årene fremover vil have et stærkt kønsopdelt arbejdsmarked. Derfor må vi nok sige, at der her ligger en voldsom barriere, som det nok ikke er særlig nemt – i hvert fald i overskuelig tid – at få brudt ned. Der kan blive lavet forskellige forsøg og kvoteordninger, men det er nok et af de sværeste områder at få brudt nogle af fordommene på.

Derudover må man sige, at holdningerne ikke bare hos kvinderne og hos mændene, men også hos arbejdsmarkedets parter hidtil – selv om vi er kommet et stykke – ikke er endt med, at vi er kommet derhen, hvor vi gerne vil.

Fru Jytte Andersen hæftede sig ved, at der var nogle bagstræberiske arbejdsgivere, der ikke ville give ligeløn. Jeg tror nok, at det i virkelighedens verden har meget at gøre med de holdninger, der er både hos kvinderne og så sandelig også hos mændene, når det kommer til stykket, når diskussionen skal stå om, hvordan man skal prioritere midlerne.

Der er da også noget, der tyder på, at arbejdsmarkedets parter ikke har opprioriteret emnet særlig voldsomt; i hvert tilfælde har de ikke sat så megen kraft af, at det er lykkedes at nå det resultat, som vi her i Folketinget er enige om. Og det har noget med prioritering at gøre. Det har noget at gøre med, om det er noget, man synes er så vigtigt, at man faktisk gerne vil satse lidt på det. Det er helt klart noget med prioritering, for det betyder selvfølgelig, at der er nogle andre krav, der så må prioriteres lavere. Derfor synes jeg, det ville være at tegne et alt for forsimplet fjendebillede, hvis man bare sagde: Nå, jamen det er bare disse forfærdelige arbejdsgivere. Det tror jeg ikke er virkeligheden.

Derfor håber jeg, at vi i denne debat kan enes om – hvis jeg må have lov til at foregribe begivenhedernes gang lidt – at man fra regeringens

og arbejdsministerens side videregav den fælles holdning, der sådan set er hos en række partier til at prioritere det emne højt ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Ellers må man vel håbe på, at noget af diskussionen ikke vil være aktuel om nogle år, selv om vi ikke helt får fjernet, om jeg så må sige, den skarpe kønsopdeling på vores arbejdsmarked. Men noget af det bliver vel ændret ved, at pigerne nu om stunder kommer i en bedre uddannelsesmæssig situation. Der er vist ikke nogen tvivl om, at det skaber et bedre grundlag for kvinderne på arbejdsmarkedet, hvis de får en bedre uddannelsesmæssig baggrund. Og det er trods alt det, der i langt højere grad end før er det normale i den unge generation nu om stunder. Derfor er det også rigtigt, som fru Lilli Gyldenkilde siger, at de unge på en række af disse områder har en anden indstilling til det, og derfor kan vi da håbe på, at vi, om jeg så må sige, vil vokse os fra nogle af problemerne.

Men der er vel ét område, hvor vi stadig væk er nødt til at finde ud af, hvordan vi kommer videre, specielt for så vidt angår kvindearbejdsløsheden, og det er i forhold til de voksne ledige kvinder, kvinder, som står med en dårlig eller måske ingen uddannelsesmæssig baggrund, og som måske har været i job i en række år, men er blevet ledige og derfor har svært ved at komme videre.

I denne forbindelse redegjorde arbejdsministeren jo for forskellige kursustilbud, man giver til denne gruppe af kvinder i erkendelse af, at det er ikke givet, at man lige kan bruge de samme metoder, som man i øvrigt bruger i de tilbud, man giver på arbejdsmarkedet.

Jeg vil egentlig bede ministeren give os – om ikke på stående fod, så i hvert fald på et senere tidspunkt – en lidt uddybende beskrivelse af, hvad det så er for nogle kurser, man tilbyder disse kvinder. Det er i alle tilfælde bekymrende, hvis det, man lægger vægt på, når man skal give uddannelse eller oplæring, hvad man nu vil kalde det, er nogle alt for formelle krav, altså hvis skolebænken i sig selv bliver en barriere for, at disse kvinder kommer videre. Det kan godt være, at man skal lave specielle kurser for kvinder med mennesker, der specielt er engagerede i det felt, men under alle omstændigheder vil jeg i hvert fald gerne have nogle lidt mere detaljerede informationer om, hvad det er for nogle specielle tilbud, man giver. Arbejdsmini-